

Man kan have en stærk Følelse af, hvad Kvindelighed er; men at definere Begrebet i Modsætning til Mandlighed kan være vanskeligt. Imidlertid er det godt at kende sig selv og have Maalet klart. Vi vil her gøre et Forsøg derpaa, idet vi støtter vor Forklaring til det gamle klassiske Værk: Menneskets Skabelseshistorie.

I Historiens første Afsnit hedder det: „Gud sagde: Lad os gøre et Menneske i vort Billede efter vor Lignelse, og *de* skulle regere over alt det levende og over al Jorden. Og han skabte Mennesket i sit Billede. Mand og Kvinde skabte han dem.“ Altsaa er *Mennesket* efter Skabelseshistoriens Opfattelse baade Mand og Kvinde, enhver af dem er skabt i Guds Billede, men ikke i Guds fulde Billede. Havde Adam været skabt i Guds fulde Billede, vilde han intet Savn have følt; Eva vilde have været overflødig. Først Adam og Eva tilsammen udtrykker Guds fulde Billede.

Ligestillede ved hinandens Side velsigner Herren dem og byder dem at gøre sig Jorden underdanig.

I denne første Fortælling om Menneskets Skabelse er det *fælles menneskelige*, eller den menneskelige Enshed antydet. I den er Berettigelsen givet, saavel for Kvinden som for Manden til personlig Frihed og Selvstændighed.

Men Mennesket er tillige enten Mand eller Kvinde. I den anden Del af Menneskets Skabelseshistorie fortæller Forfatteren om den forskellige Maade, hvorpaa Adam og Eva er skabt. I denne Forskellighed er Kønsmodsætningen begrundet.

Før Evas Skabelse benævnes Adam Mennesket. I Modsætning til hinanden blive de Mand og Kvinde.

Adam er dannet af Raastoffet Støv. Den sanselige Naturkraft med dens mekaniske Drifter og dens Skønhedsmaal — det æstetiske — kulminerer i hans selvbevidste, klare Forstandsevner, som livsvækkende Skabekraft. Skabt af Verden for Verden er hans Tanke udaddragende, som den midtpunktflýende Verdenslov; han dyrker og gransker Materien, som han er runden af. Han er skabt i Guds Almagts og Kærligheds Billede, men særlig i Guds *Almagts* Billede.

Eva er bygget af det en Gang formede og forædlede, og derfor finere og renere Stof, det besjælede Legeme. Skabt af Mennesket for Mennesket er hun udad mere begrænset end Manden, men hendes Sjæleliv med Idéernes Kildespring, Følelseslivet, det gode, det etiske er dybere og mere omfattende end Mandens. Hendes Tanke samler det spredte og er indaddragende som den midtpunktsøgende Verdenslov. Som alt levendes Moder bærer hun Omsorg for og nærer det skabtes